

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXÍLI

ROČNÍK V.
PROSINEC

ČÍSLO
1977 **4**

NÁM, NÁM NARODIL SE ...

Když vyslovíte slovo **v á n o c e**, jistě krouží vaší hlavou mnoho představ : vidíte rozzářený vánoční stromek, mnoho dáreků, nové lyže, panenky, vláčky, středovečerní večeři, volné dny na horách ... Vánoce jsou opředeny takovým zvláštním kouzlem. Nezdá se vám, že je všechno jiné ? I tatínek a maminka jsou zamýšlení, mají pochopení pro vaše klukoviny ; z jejich očí září radost i smutek. Jdete do kostela na půlnoční. Zde slyšíte a zpíváte vánoční koledy. Mezi nimi tu nejstarší a snad nejkrásnější :

Narodil se Kristus Pán.

Zpíváte zcela srdce, vaši duši zalévá nějaké teplo. A pak stojíte před betlémem, je tam mnoho figurek a uprostřed v jeslích leží děťátko, o kterém zpíváte .. nám, nám narodil se.

Kdo se to vlastně narodil, kdy a proč ?

Bylo to před 1977 léty v zapadlém koutě císařství římského v Palestině. Narození tohoto Dítěte lidstvo oslavuje každý rok o vánocích. Ale proč jen ? Protože v tomto Dítěti přišel na svět Bůh. Není to pohádka, ale skutečnost, o které vypravují čtyři evangelisté. A lidé vědí, že od té doby Bůh je více mezi námi. Radují se z toho a evou radost rozdávají i jiným. Proto ty dárky a stromek a světla a pod stromkem betlem s Ním, s Ježíšem. On je to, který vlévá radost do srdcí lidí a zažihá v duši světlo, které nás přivádí k Bohu. Vždyť i jeho jméno Ježíš nám to jasně říká. Jméno Ježíš totiž znamená : Bůh pomáhá. Tím jménem tedy Bůh chce naznačit, že Ježíš nám pomůže. Jak nám pomůže, to řekl anděl výslovně : On spasí svůj lid z jeho hříchů.

Viš tedy, proč slavíme vánoce ?

Protože Bůh sestoupil na naši zem a je s námi.

Nám, nám narodil se !

Tvůj bratr ŠKIK

SKAUTSKÝ KALENDÁŘ 1978

stolní, velmi pěkně ilustrovaný Radkem, vydali naši s Holandsku. Stojí 10,- f, DM, SFr plus poštovné a objednává se na adrese Stezka, Postbus 199, 9670 AD Winschoten, Holland, nejlépe snad hromadně po oddílech, aby se ušetřilo na portu.

Jaroslav Foglar

POD JUNÁCKOU VLAJKOU

A pak jsem začal kout železo ! Řekl jsem, že tohle všechno ještě nic není proti jiným hrám v junáckém oddíle. Hoši byli překvapeni a někteří vyjádřili touhu stát se tedy skauty. Ten, který první střílel z luku, kterého hoši jmenovali Láďou Velebilů, byl mezi nimi. To víte, to bylo něco pro mne.

Dal jsem všem svou adresu, aby mohli doma říci, s kým mluvili, a vyzval jsem je, aby přišli na louku druhý den opět se zprávou, zda mají dovoleno do oddílu vstoupit.

Toho druhého dne jsem se nemohl ani dočkat. Sotva jsem přišel ze zaměstnání, sedl jsem na kolo a uháněl do Vršovic. Dovolení ke skautování měl jen Láďa Velebil - ale kupodivu - moje nadšení to nijak nezkažilo. Stačil zatím i jen ten jeden chlapík. A tím spíše, že prohlásil, že ve Vršovicích sežene pro oddíl ještě dost jiných hochů.

Láďa Velebil, to byl začátek všeho dobrého v Devadesátce. Sám do všeho junáckého nadšený, vlil novou chuť do práce nejen mně, uraženému a zklamanému, ale i našim zbylým hochům v oddíle.

Na jednu z oddílových nečelních schůzek v klubovně, když venku bylo ošklivo a my v klubovničce topili a vařili čaj, přišel do Devadesátky další nový hoch. Jmenoval se Zbynda Sedláček, ale my mu brzo začali říkat Skukům, protože nám připomínal pejska z jedné zálesácké knížky. Byl také takový veselý, hravý a neposedný. Svým nadšením se vyrovnal Láďovi. Maje spokojenost a radost z práce stoupala každíčkým dnem.

Z Láďi, jehož hrubá slova z té louky jsem ještě pořád slyšel, se stal umírněný slušný chlapec - a když jsem mu jednou neopatrně tuto změnu připomněl, začervenel se a bylo vidět, že se za tu dávnou dobu stydí. Nyní byl nový, docela jiný chlapec, čistý a junácký ! Nejpevněji se spřátelil se Skukům. Byli z nich dva nerozluční kamarádi.

Pokračování příště.

Ěrbovní pověsti

Vypráví nám sestry Hana a Klára K.

O JIHOČESKÝCH RŮŽÍCH.

Nyní, když už víte, co měla naše české země ve znaku v dávných dobách - povíme si i o jiných znacích. Česká knížata a později králové se vždy obklopovali statečnými a chytrými muži a ti měli také své znaky. Malovali si je na štít, když šli do boje - to proto, aby se navzájem poznali. Můžeme si představit, že měli na hlavě helmu, která jim kryla obličej, a proto si byli všichni podobní. Dostat znak do štítu nebylo však jednoduché. Některá jej sice už měli, protože jej zdědili po otci nebo dědovi, někteří si jej teprve museli vysloužit. A právě o tom, jak tito muži k svým znakům přišli, se nám zachovaly různé pověsti.

Dnešní bude o jednom slavném českém rodu, který ovládal skoro celé jižní Čechy, a to už od nejstarších dob, kdy se ještě ani hrady nestavěly, a když - tak dřevěné. Zato se opevňovaly hradbami - zčásti ještě dřevěnými, celé kopce - a těm se říkalo hradiště. Sem se přiklání v případě nebezpečí a válek lidé z okolí i se svým dobytkem. I některá města bývala dříve hradiště - proto se jim tak také v dávných dobách říkalo - a některá se tak jmenují dodnes. Též město Tábor, známé později z husitských válek, se nazývalo původně Hradiště a patřilo od pradávna Vítkovcům.

A právě o Vítkovcích si dnes budeme vyprávět. Nazývali se tak proto, že osobní jméno Vítek bylo u nich velmi oblíbené. Brzy byli tak mocní, že se jim říkalo "nekorunovaní králové českého jihu" - králi však smí nebyli, ale českému panovníkovi a hlavně zemi věrně sloužili v bojích i v míru. Jako svůj znak měli Vítkovci pětিলistou šipkovou rži, kterou jsme vám nakreslili. Jednou, snad to bylo ve 12. století, vládl celému rodu nejstarší a nejmoudřejší - praděd Vítek. Bylo k večeru. Vítek, zabalen v kožešinovém plášti seděl u krbu v prostorné síni svého hradu Rožmberka a přemýšlel. Však to bylo nějakých sterostí! Celý život usíloval, aby rozšířil moc a majetek svého rodu. Dal kácet lesy a dělat z nich pole, stavět hrádky a hrady, zakládal vsi. Je na čase, aby se starali jeho synové. Měl syny čtyři - všichni už byli ženatí a měli zase své děti. Je zapotřebí jednotlivé rodiny mezi sebou rozlišit, aby bylo jasné komu co patří a co je jeho dílem. A přišel na nápad. Dal zvolat na Rožmberk všech-

ny své syny i s jejich rodinami, dětmi a čeledí a uspořádat pro ně velkou hostinu. Také svého hejtmana Sezimu pozval. Potom jim všem řekl: "Cítím, že už nebudu dlouho na tomto světě a že se odeberu k předkům. Nyní je na vás, abyste se starali sami. Zvolte mezi sebou nejmoudřejšího z vás a toho ve všem poslouchejte, tak jako teď posloucháte mě. Hospodařte dobře na svých statcích, buďte svorní, v boji i životě stateční a věrni svému rodu. Jen tak vás nikdo nepřemůže." Pak zavolel nejstaršího syna Jindřicha a dal mu štít se znamením zlaté růže v modrém poli a hrad Hradec, který byl později zván Jindřichův. Druhému synu Vítkovi dal panství Třeboň a staré Hradiště a do štítu stříbrnou růži v červeném poli; třetímu, Smilovi, hrad Stráž nad Nežárkou a znamení modré růže v poli zlatém a nejmłodšímu Vokovi hrad Rožmberk s růží červenou ve štítě stříbrném. Také svého hejtmana Sezimu dal zavolat, neboť i on byl jeho synem, i když z jiné matky. Tomu dal černou růži ve štítě stříbrném a hradiště Ústí, zvané později Sezimovo. A t k byli všichni jeho synové spravedlivě poděleni a po několik staletí pak jejich potomci spravovali své statky, zůstávali důležitými úřady v Českém království a bojovali v mnoha bitvách pod svými praporemi s růžemi za slávu a obranu České země.

Někdy se také říká, že modrou růží měli páni z Ústí a černou - páni ze Stráže. Jak tomu bylo ve skutečnosti se už asi těžko dozvíme. Víte však, že byla i růže zelená, ačkoliv o ní naše pověst nemluví. Měl ji ve štítě Vítkovec Závaš z Falkenštejna, popravený roku 1290 pod hradem Hluboké, neboť se král Václav II. domníval, že ho Závaš zradil. Nebyla to však pravda, a proto prý rostla, podle pověsti na místě popravky nevinného, krvavá tráva. Ve 13. století proslul Vok z Rožmberka, nejvyšší maršálek Českého království. Zastával však vysoké úřady i v sousedním Rakousku a Štýrsku - to proto, že tyto země patřily tehdy českému králi. Ale i jiní Vítkovci se vyznamenali a zachovaly se o nich pověsti i zápisy v kronikách. Například o tom, jak páni z Jindřichova Hradce pořádali každým rokem na svém hradě hostiny pro chudé, nebo pověst o Bílé paní - prabábě rodu, která se prý po smrti zjevovala jako dobrý duch na různých vítkovských hradech, aby oznamovala svým potomkům budoucí události - dobré i zlé, a konečně o panu Petru Vokovi, kterým vymřel počátkem 17. století celý slavný rod Rožmberků. Ale to si můžeme povědět jindy.

Chcete-li si růži vybarvit, zvolte si sami, pro který vítkovský znak se podle našeho popisu barev rozhodnete. Střed bývá zlatý, malé okvětní lístky zelené. Místo stříbrné ponechte bílou, místo zlaté použijte žlutou barvu.

DOZVUKY SEM-TAMU

Máma sudaka!

Tebe se olinejete, já vám píšu typru kofí o letním táboře,
ale za 40 je to má mamka. Dodám, vzpomínat typru kofí.

V Z P O M Í N Ě K Y

na Černý les 1977

Když se blíží čas zimního tábora, vzpomínají skaut, skautka, světluška, vlče /a jiná zvířátka/ na pěkné chvíle letního tábora. Tak také my z Černého lesa.

Největší legraci jsme měli s "hezkou paní". Tak pojmenovala nejnladší účastnice tábora Mertina jina. Žádala oheč štoně /ona měla každý den jiné jméno/ krásnou malíčku v táborové kronice zobrazující ARACHIDONA, jak si ho představoval náš zpěvák Lumerang. Více o Arachidonovi viz "Sem-Tam" 1977 č. 7. mělo by se ovšem dodatečně vysvětlit, že Arachidon byl náš slavný bratr Obé v jiné podobě. Když byl bratr Obé jen bratr Obé a ne Arachidon, dost jsme ho zlobily /= tři holky: Kírko, Vova a Janek/.

Na táboře jsme měli stále pilno. Co jsme dělali? Kromě dvou celodenních her, které jsme /zase!/
my holky řádně zoraly, jsme postavily /holky!/
vlastnoručně křivou ULÍVÁRKU, ze které pak měli všichni /i kluci/ strach.

A z toho plyne poučení: neomylná pravda ta...

Slas! už pada! Já do doho nejdú!

... čokoládový... hm!!
Ten chuťná!
Trošku musím nechat pro ostatní...

Bumerang, jeho anđelský hlásek a kytara nás naučili nové PÍSMÍČKY .

Puding vařil PUDING

CO NÁS SPOJUJE

Zkuste doplnit i/y: "V zatáčce se objevila kára, tažená ps-. Ps- běželi s větrem o závod. S holub- se cesta zdála být veselejší. Spatřili jsme holub- dříve než ps-. Holub- kroužili nad útes-. My nemáme rádi hotel-. Máme raději stan- s jejich veselými obyvateli: Sob-, Orl-, Sokol-, Jelink-, Medvěd-. V zimě pak máme nejraději hlavolam-!" Povede se vám dosadit správná i/y? Náповědu naletnete v minulém čísle!

A tak dnes dáme k lepšímu něco na odpočínutí: Na Odetě sbírali hřívky a v neděli měli pak hovězí maso na hřívkách. Nebo na hřívčích? Obojí je správné! Nebo: Na Váleně seděli děti na schůdkách /schůdcích/, přeli se o českém jazyce /jazyku/ a pozorovali vodníka v rybníce /v rybníku/. Krájeli chleba z bochníku /bochníka/ a sypali solí, uloženou v pytlíčcích /pytlíčkách/. Všechno správně!

UDĚLÁTKO

Eskymáci z polární části východní Kanady používají k dopravě zboží, potravin a hlavně pošty saní. Sáně bývají 26 stop dlouhé /t.j. asi 8 m/, náklad na nich bývá dvě tuny těžký. Pro poštovní účely se sestavuje "vlak", který mívá až 24 takových saní. Tento vlak je tažen spřežením 350 psů, kteří jsou zapřaženi na bavlněném tažném laně, dlouhém 1 km. Obsluha tohoto vlaku sestává z 30 mužů; polovička odpovídá na saních a zbývajících 15 má službu. Každý z nich jede na lyžích a je tažen vlastním, sedmičlenným, psím spřežením. Služba má hlavně za úkol objíždět kilometrové spřežení a vyprošťovat z postránek zapletené psy. Toto se stává nejčastěji, když při vykonávání v běhu svou potřebu. Není totiž možné zastavovat pro každého psa zvlášť; to by se pošta nehla ani o metr za hodinu. Na saních jsou kromě pošty i zbraně, potraviny, oblečení atd. pro obsluhu a také krmivo pro psy. Jede se bez ohledu na závěje, ve dne, v noci; zastávky se dě-

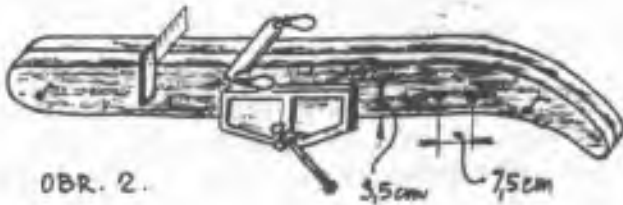

OBR. 1.

lají jen na důležitých místech, kde se krátce odpočine, nakrmí psi. Pošta se shazuje na určitých místech za jízdy, stejně tak za jízdy se nakládá. Sáně, z kterých je "poštovní vlak" sestaven, se jmenují ESKIMO KOMATIK a mají velikou výhodu: dají se rychle rozložit, dobře transportovat a opět rychle složit.

Pro naše účely si zhotovíme stejné ESKIMO KOMATIK, jen o něco menší. ale dostatečně veliké pro celou družinu. Potřebujeme k tomu:

- 1 prkno, 5 cm silné, 30 cm široké, 160 až 180 cm dlouhé;
- 12 až 14 ks prkýnek /počet dle délky saní/ o rozměrech: 2,5 cm silné, 5 cm široké a 54 cm dlouhé;
- 2 pásy železného nebo hliníkového plechu o délce 2 m, 1,5 až 2 mm silné, 5 cm široké;

OB.R. 2.

OB.R.3.

20 až 24 ks šroubů do dřeva se zapuštěnou hlavou, o průměru 4 mm a 40 mm dlouhé / / ;
20 až 25 m bavlněného lanka o síle 3 mm.

Na prkno nakreslíme obrysy skluznic - obr. 1, a stolařskou pilkou tyto vyřídíme. Při řezání dáváme pozor, aby řez nebyl šikmý. Protože obě skluznice musí být naprosto stejné, spojíme je provi- zorně dvěma patřičně dlouhými hřebíky - pozor, aby se nám skluznice při stloukání nerozštíply - klepnout slabě na špičky hřebíků! Opracování provedeme - nejlépe - pořizem. Pravý úhel! - obr. 2. Pak vyvrtáme pomocí vrtáku o průměru 10 mm otvo- ry pro upevnění sedačky a pro uchycení tažného lana. Hřebíky ny-

ni vytáhneme a na skluz- nice připevníme plech pomocí šroubů. Otvary v plechu provedeme tak, aby šrouby byly dostatečně zapuštěné, raději více jak méně.

OB.R.4.

Šrouby jsou od sebe vzdá-

leny asi 30 cm. Nyní opracujeme do patřičného tvaru sedačková pr- kénka - obr. 3. Pak jak skluznice, tak i sedačky natřeme lodním /bezbarvým/ lakem. Po dokonalém zaschnutí laku začneme s montáží. Poprvé si přichytíme první a poslední sedačkové prkénko pomocnými hřebíčky - obr. 4. Uchycení sedačko- vých prkének provedeme lankem - obr. 5. Lanko silně dota- hujeme! A pak ještě připev- níme tažný provaz a hurá na první jízdu na družinových ESKIMO KOMATIK !

OB.R.5.

OTVOR
PRO TAŽNÉ
LANO

Hodně zábavy při výrobě a při sánkař-
ských výpravách přeje Staša.

Z A H R A J M E S I N A S N Ě H U !

Stfelba na svíčky: Rozdělte oddíl do dvou družstev. Jedno se roze-
staví vlevo od hraniční cesty, druhé vpravo. Každé družstvo rozmí-
stí asi dvacet metrů od hranice na svém území pět svíček, jednu od
druhé vždy několik metrů. Hra začíná zapálením svíček. Obě družstva
zahájí palbu na svíčky soupeřů. Družstvo, kterému zhaslo všech pět
plamínek, prohrálo.

Meteor: Nasbírejte v lese asi třicet šišek a rozházejte je bez svěd-
ků na zasněžené louce tak, aby dopadly ve vzdálenosti 10 - 40m od
vás do neporušené sněhové pokrývky. Pak zavolejte hráče a řekněte
jim: Dnes v nočních hodinách přeletěl krajem meteor. Těsně před do-
padem vybuchl a rozpadl se na malé úlomky. Je to ovšem hra a místo
kousků meteoru leží ve sněhu šišky. Kdo z vás jich najde víc? Tam,
kde dopadly, zůstala po nich ve sněhu viditelná stopa.

Deset soutěží při sjezdu:

- A. Kdo zastaví nejdál? Při dojezdu se nikdo nesmí odplachovat holemi.
 - B. Kdo sjede svah nejrychleji?
 - C. Sjezd ve dřepu /na rychlost nebo na dálku/.
 - D. Sjezd bez holí.
 - E. Seberte za jízdy /bez holí/ na sněhu ležící větvičky, rukavice
a pod. /pravou i levou rukou/.
 - F. Položte při sjezdu čepici na vyznačené místo.
 - G. Zasáhněte při sjezdu sněhovou koulí kmen, sloup, instruktora.
 - H. Kdo pojede nejdále po jedné lyži?
 - I. Přeskočte za sjezdu prut /hůlku/ ležící na sněhu!
 - J. Zastavte tam, kde zastaví vedoucí. Přímý sjezd, zakončený plu-
žením nebo obloukem v pluhu. První je vedoucí, za ním v několi-
kavteřinových intervalech ostatní. Kdo lyže nezvládne nebo za-
staví daleko od svého místa, dostává trestný bod.
- Všech deset soutěží spojte v sjezdařský desetiboj a bodujte.

P o d ě k o v á n í

Scout znamená také zvěd. Proto mne vlastně nepřekvapilo, že vzdor
pečlivému tajení lid skautský vyzvěděl datum mého kulatého jubilea.
Byl jsem mile potěšen gratulacemi. HLÁŠKA věnovala dokonce několik
stránek mé skautské stezce, od curyšských jsem dostal oddílovou kro-
niku ve fotografii. Velkou radost jsem měl též z malovaného společné-
ho blahopřání a dárku bernského oddílu, Cipova telegramu atd.

Touto cestou všem gratulantům děkuji a tisknu jim levice.

Vážení přátelé!

Když jsem asi před dvěma lety listoval jednou českou odbornou knihou, objevil jsem světlemodrý lístek s nápisem „Lohnzettel-Mzdový lístek“. Formulář ještě z doby protektorátu. Vyplněn ne-
byl, ale na zadní straně byla tužkou napsána následující slova:

1. Nad jezerem v modrých horách bílý den pohasíná,
pod vítr mým v tichém koutku volně ptáče usíná.
Soi klidně můj synku malý, Manitou se na tě dívá,
dřímá t t še v tichém koutku, matka tvá ti zazpívá.

Ref. Veliký Manitou při tobě stůj,
Rudý můj oblaku, synáčku můj.
Za hory vysoké odešel den,
na černé oči tvé sklání se sen.
Prérií jde noci stín,
hvězdy bílé svítí tmou.
Chrání tě tvé matky klín,
hou, hyju, hou.
Veliký Manitou při tocě stůj,
Rudý můj oblaku, synáčku můj.

2. Prérií na černém koni jede mladý indián,
zpět se vrací Oblak rudý, tam, kde rodný býval stan.
Na místě, kde matka dřímá, květ bílý se k zemi dívá,
ve vzpomínkách tichá píseň v modrých horách doznívá.

Okamžitě jsem obrátil písničku, kterou jsem ještě jako vlče zpíval na táboře v roce 1948. Jenže léta zanechala své stopy a mě se vybavila melodie pouze k refrénu. Od té doby se snažím u různých pamětníků, skautů i neskautů, vypátrat, jestli někdo tu písničku nezná. Dosud marně. A proto se obracím na Tam-tam jako na poslední možnost. Vždyť už se tady objevilo tolik písniček! Třeba se najde někdo, kdo si na tu písničku vzpomene.

Se skautským pozdravem

-Obé-

Pozn.redakce : Kdo zná tuto melodii a nezná noty, ať nám ji zabrouká na pásku. Vrně si s tím už poradí, Rídlifousek k tomu něco přimaluje a hned bude lístek do zpěvníku.

Vzpomínka na VI. světové Jamboree Miru Francie 1947

Letos uplynulo 30 let od prvního poválečného jamboree, které se konalo v srpnu r. 1947 poblíže Paříže na rozlehlých vřesovištích u řeky Seiny. Tam - u městečka Moisson se tehdy sjelo na 40.000 skautů ze všech zemí a kontinentů, aby oslavili dlouho očekávaný mír a navázali znovu pouta skautského bratrství. Od nás se zúčastnila tohoto jamboree velmi početná výprava - celkem 500 chlapců - která se pod vedení bratří Plajnera, Fanderlíka a Průchy těšila neobyčejné pozornosti. Však jsem se na jamboree dlouho předtím připravovali a k nácvičku našich vystoupení se sjeli na týden do Prahy. Na strahovském stadionu se za úmorného červencového vedra nacvičovala velká scéna, kterou pak naše oddíly předvedly v den zahájení jamboree před zraků desítitisícového publika, včetně francouzského prezidenta.

Přes Plzeň a Cheb jsem jeli zvláštním vlakem městy západního Německa, tehdy ještě děsně poničenými. Za mostem přes Rýn u Kehlu nás uvítala Francie a pak již na každém nádraží nás očekávali francouzští skauti a skautky s občerstvením. Naše dvě hudby - to byla senzace, kterou se nemohla pochlubit žádná jiná výprava - musely často vystoupit z vlaku a hrát při každé příležitosti. Byla to dechovka z Hradce Králové a hudba skautů-saleziánů z Prahy.

Tábořilo se v krásné krajině u Seiny. Na jejím ostrůvku stanovali naši vodní skauti, kteří si na místě dokonce postavili 2 přemice. My 'suchozemští' včetně velitelství a štábu, jsme měli vyhrazeno tábořiště v subcampu Provence. Našimi sousedy byli Američané a Švýcaři. Tu jsem poprvé v životě slyšel nejen americkou angličtinu, ale také dosud mně neznámý jazyk schwyzerdütsch /kterému nerozumím dodnes/. Jako památka na toho setkání mi zůstal zálesácký nůž a černá čepička "Semnenkäppi", jakou nosí švýcarští skauti.

Pochopitelně, že všichni 'čenžovali' cstošest a naši chlapci dovedli tak získat mnohé cenné trofeje. Největší oblibě se u jiných národů těšil náš kovový skautský odznak s reliéfem A. B. Svojsíka. Konalo se mnoho táboráků, posezení při čaji, sportovních soutěží a pozvání stihalo pozvání. Naši skautičtí měli výhodu před mnoha jinými, že znali více cizích jazyků. A pak uměli zpívat, takže byli vítanými hosty v každém táboře. Kolem obrovského jamboreeového tábořiště jezdila 'skautská železnice' - malá lokomotiva s vagonky, na které se naskakovalo za jízdy. v každém podtáboře byly prodejny

suvenýrů, pošta, směnárna peněz, ošetřovna, informační služba a konány bohoslužby nejrůznějších náboženství. Jamboree mělo i svou vlastní nemocnici, polní letiště a tiskárnu, kde se denně tiskly skautské noviny ve francouzštině a angličtině.

Náš tábor navštívilo mnoho významných skautských činovníků a osobností z celého světa. Samozřejmě že jsme jim předvedli naše tradiční stany s podsadou, neboť to je naše světová specialita. Na závěrečné slavnosti se nás sešlo opět 40.000 a byla tam přivalena obrovská zeměkoule, tak lehká, že jí davy skautů mohly kutálet na ruku - jako symbol, že skautská myšlenka ovládla svět.

Čs. výprava pak ještě navštívila Paříž, normanské invazní pobřeží, Alsasko a Lotrinsko, kde nás všude vítali a hostili místní skauti a obyvatelstvo. Vrátili jsme se do vlasti plni nejkrásnějších dojmů, odhodláni pokračovat ještě usilovněji ve skautské práci. To jsme netušili, že to byla poslední oficiální výprava čs. skautů na světové jamboree. Za půl roku totiž - v únoru 1948 - se dostali v Československu k moci komunisté a zakrátko bylo naše skautské hnutí zakázáno.

(Maugli)

SKAUTSKÉ ODZNAKY

Pokračujeme v odznacích z let první republiky, tentokrát skautských organizací dvou církví :

Skautská organizace
tělocvičné jednoty
" O r e l "

Katoličtí skauti RČS

Odznak UES - Ústředí
evangelických skautů,
založeného r.1937,
rozpuštěného 1939.

SKAUTSKÁ SVATBA

Hývalé Medvědice B l a n k a si nevzala ládného Medvěda, poněvadž ti jsou na ženění ještě mladí, nicméně ve velké skautské rodině zůstala. Její tetán je dokonce sekretářem tiscinských skautů.

Na Blančinu svatbu jsme samozřejmě vyslali našeho fotoreportéra. Porouchala se mu sice kamera, ale byl připraven, rychle tedy vyndal z KPZetky neřopalek tužky a zachytil přece jen svatební obřad.

• Vynasnažte se ! •

ODDÍLY POZOR ! Na Poradní skále švýcarské oblasti bylo hospodářství rozděleno takto :

kroje má na starosti Blesk, odborky, označení a odznaky Jestřáb. Řiďte podle toho své objednávky. Odborek je velký výběr. Na skladech jsou mj. holandské lahvévé zelené manchestrové kraťasy a pěkné khaki barety.

SPRÁVNÍ UŠTÍTELE tajenky dopravního kvězu na str.6 minulého čísla budou odměněni kazetou se skautskými písničkami, známkami, příručkami a mimo to jim my nebo jejich vůdce potvrdí se Stezce příslušné políčko : Stříbrná stopa nebo První hvězda III/1, skautská nováčkovská III/4.

NAMINKY SVĚTLUŠEK, košile se slibovým odznakem perte při 60°C. Při vyšších teplotách odznak pouští barvu.

Uzávěrka lednového čísla ve čtvrtek 5.1.78

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Firátka a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 15,-

Bankovní spojení :

ze zámoří š 8,-

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowakische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,

Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

